

«Ресурсне прокляття»

Геостратегічні гравці сучасного світу, так звана група «великої вісімки», у постколоніальну епоху прагнуть до економічного контролю над геополітичними центрами, до яких, на думку відомого політолога З. Бжезинського, належать такі країни, як Україна, Азербайджан, Туреччина, Іран та деякі інші (залежно від позиціонування в окремих макрорегіонах). Головними ознаками геополітичних центрів є наявність великих покладів природних ресурсів, а також вигідне географічне розташування на перетині світових торгових шляхів. Механізмами такого «цивілізаційного» контролю зазвичай обираються різні форми політичної та економічної інтеграції. Натомість гравітаційні моделі світової торгівлі показують, що в економічному сенсі у вигрші залишаються геостратегічні гравці, які самі постають економічним ядром таких утворень. Саме контроль за геополітичними центрами дає можливість геостратегічним гравцям переспрямовувати та акумулювати енергетичні, матеріальні, трудові (перш за все інтелектуальні) та фінансові ресурси, що дозволяє цим країнам ставати технологічними лідерами світової економіки ([Інститут економіки та прогнозування НАН України](#)).

Читайте більше у статті к. е. н., провідного наукового співробітника ДУ «Інститут економіки та прогнозування НАН України» В. Ліра [«Ресурсне прокляття»](#), опублікованій у газеті «Дзеркало тижня. Україна» 6 квітня 2019 р.